

ليلة القدر شهيدان

The Martyrs of Laylat al-Qa

بسم الله الرحمن الرحيم
امارت اسلامی افغانستان
وزارت امور داخله
مستند مبارزه علیه مواد مخدر
رئاسة كاشغور لجانته نه مواد مخدر
آمریت مرکز حمایتی و نداوی (۲۰۰۰) بستر امید

Ketabton.com

د کيسي نوم : د ليله القدر شهيدان

ليکوال : احمدزی.

کال : ۱۴۰۵ ه ش

شماره : ۰۷۳۱۲۳۳۷۶۱

سريزه

د افغانستان اشغال كيدل د بهرنيو هيوادونو په واسطه د خلكو ژوند ته د نه هيرېدونكو ستونزو لامل شو. د دې اشغال په ترڅ كې، نه يوازې د هېواد امنيت او ثبات له خطر سره مخ شو، بلكې د خلكو رواني او ټولنيز حالت هم تر سختو ازموينو لاندې راغی. د جگړو، بې وزلي او د ژوند د بنسټيزو اړتياوو د نشتوالي له امله، گڼ شمېر ځوانان او سپين ږيري د نشه يي توکو په لور لاړل.

د دې حالت له امله، د معتادينو شمېر په افغانستان كې په چټكۍ سره زيات شو. د نشه يي توکو كارول نه يوازې د فردي ژوند كيفيت خرابوي، بلكې د ټولني په كچه هم د بېلابېلو ستونزو لامل گرځي. د معتادينو د ژوند شرايط د درد، نا اميدۍ او يواځيتوب سره ډك دي، چې د دې حالت د حل لپاره د ټولني او دولت له خوا جدي هڅې ته اړتيا ده.

افغانستان، هغه لرغونی هېواد چې د پېړیو پېړیو جگړو او ناخوالو یې په زړه کې ژورې نښې پرېښي دي، د خپلو بې شمېره وگړو ژوند یې په بېلابېلو کړاوونو کې راگیر کړی و. د دې اوږدو جگړو تر سیوري لاندې، یو له تر ټولو دردناکو ټولنیزو ستونزو څخه د نشه یي توکو پراخه خپرېدل وو، چې زرگونه ځوانان او سپین بریږي یې په خپله لمن کې راگیر کړي وو. دوی، چې یو وخت یې د ژوند خوبونه لیدل، اوس د کابل په کوڅو او کنډوالو کې د هېر شویو وجودونو په څېر پراته وو، زیاتره یې د کابل ولایت د پل سوخته لاندې وفات او هغلته خاورې شول. له هر ډول امید څخه بې برخې او د مرگ په لور روان وو. خو د دې تیارو په منځ کې، د امید یوه وړانگه رابنکاره شوه، کله چې د افغانستان اسلامي امارت د ۱۴۰۰ ل کال د زمري د میاشتې په ۲۴ نېټه واک ته ورسیده او د امن سیوری په ټول افغانستان خپور شو. یو نوی نوښت د دې بې وزلو خلکو د ژغورلو او د هغوی د ژوند د بیا رغولو لپاره پیل شو.

د دې نوبت تر شا، يو څو زړور او خواخوږي کسان ولاړ وو چې د خپل هېواد د دې دردناکې ستونزې په اړه يې ژوره اندېښنه درلوده. دوی پرېکړه وکړه چې نور به چوپ نه پاتې کېږي او د دې بې وزلو خلکو لاسنيوی به کوي. د دوی لومړنی گام د کابل په يوه گوښه سيمه کې د ۲۰۰۰ کسيز صحي مرکز جوړول وو، چېرته چې دوی کولی شول روږدو کسانو ته لومړنی مرستې او پناه ورکړي. دا مرکز يوازې يو ځای نه و، بلکې د اميد او نوي ژوند پيل و. دوی په ډېرو لږو امکاناتو، خو په ډېرې مينې او ارادې سره کار پيل کړ. هره ورځ به يې د ښار له بېلابېلو برخو څخه هغه کسان راټولول چې د نشې په تيارو کې ورک وو، او هغوی ته يې د روغتيا، خوړو او پاملرنې لومړني خدمات وړاندې کول.

د دې صحي مرکز کارکوونکو په ډېر صبر او حوصلې سره کار کاوه. دوی پوهېدل چې د روږدو کسانو درملنه يوازې فزيکي نه، بلکې روحي او رواني ملاتړ ته هم اړتيا لري. له همدې امله، دوی د درملنې ترڅنگ، د مشورې ورکولو او د ژوند د مهارتونو د زده کړې پروگرامونه هم پيل کړل. دوی هڅه کوله چې دې کسانو ته بيا د ټولني د گټورو غړو په توگه د ژوند کولو اميد ورکړي. په لومړيو کې، دا کار ډېر ستونزمن و، ځکه چې ډېری روږدي کسان بې باوره او له هر څه ناهيلي وو. خو د کارکوونکو نه ستړي کېدونکي هڅې او مينه بالاخره رنگ راوړ. لږ وروسته، ځيني کسانو د روغتيا په لور گامونه پورته کړل او د نوي ژوند په اړه يې فکر پيل کړ.

د دې نوبت برياليتوب يوازې په کابل پورې محدود پاتې نه شو. د دې مرکز کيسې او د هغو کسانو بدلون چې له نشې څخه روغ شوي وو، په ټول هېواد کې خپرې شوې. خلکو د دې زړورو کارکوونکو او د دوی د هڅو ستاينه کوله. دا نوبت په ټول افغانستان کې د اميد او بدلون سمبول شو. هغه کسان چې يو وخت د ټولني له خوا هېر شوي وو، اوس يې د نوي ژوند پيل کړی و، زده کړې يې کولې، کار يې کاوه او د خپلو کورنيو او ټولني گټور غړي گرځېدلي وو. دا ټول د يو څو کسانو د کوچني گام په پايله کې ممکن شول چې د مينې او ارادې په زور يې د تيارو په وړاندې رڼا خپره کړه.

د دې ټولو پرمختگونو او هیلو سره سره، پاکستان به وخت په وخت د افغانستان هوایي حریم نقض کاوه او بریدونه به یې کول. له بده مرغه، په ۱۴۰۵ هجري شمسي کال کې، د روژې د مبارکې میاشتې په ۲۷مه شپه، چې د قدر شپه وه، داسې یوه غمجنه پېښه وشوه. په داسې حال کې چې ټول مسلمانان او زموږ روغ شوي معتادین په "امید روغتون" کې د قران کریم په تلاوت بوخت وو او ځینې یې په اعتکاف ناست وو، د پاکستان هوایي ځواکونو په یوه برید کې دا روغتون په نښه کړ. دې برید د روغتون ودانۍ ته سخت زیان ورساوه او له ۵۰۰ څخه زیات بې گناه کسان یې شهیدان او ټول په ډله ییز ډول د کابل ولایت د سرای شمالي سیمې په بادام باغ تپه کې دفن کړای شول. دا پېښه د ټول افغانستان لپاره یوه لویه غمیزه وه، او د هیلو په دې سفر کې یې یو تیاره څپرکی پرانیست.

د امید روغتون په برید سره، د ټول افغانستان فضا په غم او ویر کې ډوبه شوه. د قدر د مبارکې شپې حرمت او د بې گناه معتادینو شهادت، چې د نوي ژوند په لور یې گامونه اخیستي وو، د خلکو زړونه یې سخت ودرېدل. ټولو افغانانو د خپلو شهیدانو لپاره دعاگانې وکړې. د دې غمیزې سره سره، د افغانانو مقاومت او هوډ لا پسې پیاوړی شو. دا پېښه د دې لامل شوه چې خلک نور هم سره متحد شي او د خپل هېواد د پرمختګ او ثبات

لپاره په گډه کار وکړي. دوی پوهېدل چې دښمنان غواړي د دوی روحیه ماته کړي، خو افغانانو پرېکړه کړې وه چې د امید او پرمختګ لاره به نه پرېږدي.

د دغې غمیزې وروسته د افغانستان دننه او بهر ټولو افغانانو غبرګونونه وښودل دا عمل یې د ټولو انساني کړنو خلاف یو کفري عمل وباله چې د ټولو انساني کړنو خلاف دی، او ژمنه یې وکړله چې همیشه د اسلامي امارت ترشاه ولاړ دي که چېرې اجازه ورته وکړای شي بدون له کوم ځنډ څخه به د سر په بیه د دغه مظلومو شهیدانو غچ واخلي.

خو افسوس هغه هیوادونه چې د بشر حقونو چیغې وهې یوازې یې دومره وویل چې مور دا عمل غندو او نور هیڅ ډول عملي اقدام یې د پاکستان پر ضد ونکړ.

یوا ورځ به داسې هم راځي چې زموږ معتادین به د شهیدانو په صف کې او دپاکستان علما به د شیطانانو په صف کې ولاړ وي.

اوس ورک دی دا خبیس فضل الرحمن د پاکستان

په مور به یې د جهاد فتوا په ورځ کې لږولې

ما هلته پیژندلي مسلمان د پاکستان

چې عافیه صدیقي یې په ډالرو خرڅوله

هغه ورځ ترې وتلی دی ایمان د پاکستان

په کوم وخت کې چې وویستل بنگال ترې پتلونونه

په خدای چې ختمومه خاندان د پاکستان

یادگار د سره ساتی که جنرال شوم په وطن کې

الحمدو تېروئ چې شته دښمن د پاکستان

که چېرې مو بازار کې توکلي ځدراڼ لیدلو

Afghanistan, that ancient land, with centuries of wars and misfortunes leaving deep scars on its heart, had entangled the lives of its countless citizens in various hardships. Under the shadow of these prolonged conflicts, one of the most painful social problems was the widespread prevalence of narcotics, which had ensnared thousands of young and old. They, who once dreamed of life, now lay in the streets and ruins of Kabul like forgotten beings; many passed away under Pul-e-Sukhta in Kabul province and were buried there. They were devoid of all hope and heading towards death. But amidst this darkness, a ray of hope emerged when the Islamic Emirate of Afghanistan came to power on August 15, [2021](#) (24th of Asad, [1400](#) Solar Hijri), and the shadow of peace spread across all of Afghanistan. A new initiative began to rescue these impoverished people and rebuild their lives.

Behind this initiative stood a few brave and compassionate individuals who had deep concerns about this painful problem in their country. They decided they would no longer remain silent and would help these impoverished people. Their first step was to establish a health center for 2,000 people in a secluded area of Kabul, where they could provide initial assistance and shelter to those addicted. This center was not just a place, but the beginning of hope and a new life. They started working with very limited resources, but with great love and determination. Every day, they would gather individuals from various parts of the city who were lost in the darkness of addiction, offering them primary health, food, and care services.

The staff of this health center worked with great patience and perseverance. They understood that treating addicted individuals required not only physical but also emotional and psychological support. Therefore, alongside treatment, they also initiated counseling and life skills education programs. They strived to give these individuals hope to live again as useful members of society. Initially, this work was very difficult because many addicted people were distrustful and hopeless about everything. But the tireless efforts and love of the staff eventually bore fruit. Soon after, some individuals took steps towards recovery and began to think about a new life.

The success of this initiative was not limited to Kabul alone. The stories of this center and the transformation of those who had recovered from addiction spread throughout the country. People praised these brave workers and their efforts. This initiative became a symbol of hope and change across Afghanistan. Those who were once forgotten by society had now started a new life, were studying, working, and had become useful members of their families and community. All of this was made possible by the small step of a few individuals who, with the power of love and determination, spread light against the darkness.

Despite all these developments and hopes, Pakistan would periodically violate Afghanistan's airspace and carry out attacks. Unfortunately, in the year 1405 Hijri Shamsi, on the 27th night of the holy month of Ramadan, which was Laylat al-Qadr (the Night of Power), such a tragic incident occurred. While all Muslims and our recovered addicts in "Omid Hospital" were busy reciting the Holy Quran, and some

were in I'tikaf (spiritual retreat), Pakistani air forces targeted this hospital in an attack. This attack severely damaged the hospital building and martyred more than [500](#) innocent people, all of whom were collectively buried on Badam Bagh hill in the Sarai Shamali area of Kabul province. This incident was a great tragedy for all of Afghanistan and opened a dark chapter in this journey of hope.

With the attack on Omid Hospital, the atmosphere of all Afghanistan was plunged into grief and sorrow. The sanctity of the blessed Night of Qadr and the martyrdom of innocent addicts, who had taken steps towards a new life, deeply saddened the hearts of the people. All Afghans offered prayers for their martyrs. Despite this tragedy, the resistance and determination of the Afghans grew even stronger. This incident led people to unite further and work together for the progress and stability of their country. They knew that enemies wanted to break their spirit, but Afghans had decided not to abandon the path of hope and progress.

Following this tragedy, all Afghans, both inside and outside Afghanistan, reacted strongly. They called this act an infidel act, contrary to all human actions, and pledged that they would always stand behind the Islamic Emirate. If given permission, they would, without any delay, avenge these innocent martyrs at the cost of their lives.

But alas, those countries that cry out for human rights only said that they condemn this act and took no other practical action against Pakistan. A day will come when our addicts will stand in the ranks of martyrs, and the scholars of Pakistan will stand in the ranks of devils.

They would issue fatwas of jihad against us daily,
Now that wicked Fazal-ur-Rehman of Pakistan is missing.
When they sold Aafia Siddiqui for dollars,
That's when I recognized the Muslim of Pakistan.
The day Bengal took off their trousers,
That day, the faith of Pakistan departed from them.
Keep this in mind, if I become a general in my country,
By God, I will destroy the family of Pakistan.
If you see a 'Tukali Zadrán' in the market,
Praise be to God, that there is an enemy of Pakistan.

Thank you for reading

Find more e-books and articles on Ketabton - your multilingual digital library.

www.ketabton.com

Ketabton - Pashto, Farsi, Arabic & English